

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Φυσικά, είπε ο Χόβαρτ στη δούκισσα. Μάθετε επί πλέον ότι ο κόμης είνε ο χειρότερος κακούργος του κράτους. "Όπου κι' αν φωτισθείς, δέν θ' άνοιξης καλό λόγο γι' αυτόν. Ή ύποκρισία και ή εγέλευτα του τόν κατέστησαν μισοτό όχι μόνο στους άριστοκράτες, αλλά και σ' όλους τους τίμιους ανθρώπους... Με τις ζοζιμακίες του και με τους δόλους του κατορθώσε να έξασφαλίση την εγνεία της βασιλείας, την όποια χρησιμοποιεί για να χορήγη τά πάθη του, να καταλάβη άξιώματα και να γεμίση από πλοήτη. Οι μεταγενέστεροι δέν θα μπορούν να έξηγήσουν πως ή "Ελισάβετ, που κούβνησε το κράτος σάν ένας μεγάλος μονάρχης, άφησε να κούβνηάται από έναν ούτσάνο με όμοιο πρόσωπο και τοιαυτή ψυχή...

— Λέτε όμως να με γέλισε πραγματικώς ;
— Δέν είνε και δύσκολο να βεβαιωθείτε σχετικώς. 'Ο Ρογήρος Βάιτερ θα γυρίση να πάρη τό άλογο του από τό ξενοδοχείο κι' αν θέλετε του παραγγέλλετε να είδοποιήση τόν "Ιάκωβο Βνάτ ότι αύθιο θα τον έπισκεφθήτε στά φοιάκια.

— Σήμερον. "Αλλά γιατί να διατρέξη πεζός ο νέος ευπατριδής άη αυτή την άπόστασι από περάσσει ; Δέν έχω χαμιά αντίρρηση να του παραχωρήσω άλογο άπ' τό σταύλο μου..."

'Ο Θωμάς Χόβαρτ άφησε για λίγα λεπτά μόνη τη δούκισσα και, πλησιάζοντας τό Ρογήρο, άλλάξε μαζί του μερικά λόγια με αγιανή φωνή.

Σέ λίγο βρέθηκαν μπροστά σέ μια μικρή δεινροστομία από καστονές, στην άκρη της όποιας ύφωλονταν κομπού κι' άγέφυρο ένα μεγαλοπρεπέστατο μέγαρο. Τό κτίριο αύτό, που έμοιαζε χωρίς ύπερβολή με βασιλικό παλάτι, άνιχε στη δούκισσα και τό σχεδίο του σφείκετο σ' έναν περίφημο άρχιτέκτονα τόν παλαιότερον χρόνον. Γύρω από τό λαμπρό αύτό άνάκτορο απλώνονταν μεγάλα λειβάδια και όρμηκι προαίωτια, οι όποιοι παύεισαν έξαιρετικό θέαμα.

'Ο Χόβαρτ, μόλις αντίκρισε την όνειρωδή αυτή διαμονή, ξανάφερε άμέσως στό νοῦ του τόν άπαύσι πάγιο της Βενιάνδης και μισοστά σέ μια τέτοια σύγκρισι δέν ύπόρεσε να συγκρίση ένα νέο άναστεναγμό.

Σέ λίγο ήπικαν δίωι μαζί στην είσοδο κι' ένας ύπαιθρος έξερε στο Ρογήρο ένα άλογο, με τό όποιο εκίνεισ άνεχώρησε άμέσως. Ή δυο νέες παρακολουθήσαν για λίγες στιγμές με τό βλέμμα τους τόν απομακρυνόμενο ίππότη κι' έπροχώρησαν σιωπηλές με τους άλλους.

— Λοιπόν, δέν μοι έπιατε, δεσποινίδες, πως τόν βροίζετε τό νερό φίλο μου ; τις ούτησε άξαφνα ο δούξ τού Νορφόλκ.

— Ή ερώτησί σας, έξάδελφέ μου, μάς φέρνει σέ δυσκολία, αποκρίθηκε ή Μαρία, ενώ ή Λευκή χαμήλωνε ντροπαλά τό κεφάλι της.

— Γιατί, παρακάτω ;

— Διότι αν σάς άπαντήσουμε ότι είνε άξιαγάτητος νέος, θα σημάτιστε καλή ιδέα για την αντίληψή μας και κακή ίσως για την πόλη μας. "Αν, άπεναντίας, σάς ειπωθή ότι δέν τόν έπροσέξαμε, θα σχηματίσετε άσφαλώς άμφιβολή για την ειλικρινειά μας.

— Νομίζετε λοιπόν ότι σάς στήνω χαμιά παγίδα ; είπε γελώντας ο Χόβαρτ. "Εμπρός, άπαντήστε μου έσεις, δεσποινίς Λευκή, αφού ή έξάδελφή μου άπέφυγε να τό κείνη.

'Ο νέος αύτός, κύριε δούξ, αποκρίθηκε ή Λευκή, είνε σχεδόν σιμπατωρικής μου, έπομένως δέν μοι έπιτρέπεται να πό γι' αυτόν παρά μόνο καλά λόγια...

— Απ' αυτές τις ύπερφανές καταλαβαίνω ότι ο Ρογήρος κατέκτησε και τόν δυό σας τη σιμπαθεία, κι' αν μείνη εδώ λίγους μήνες άκόμα...

— Πώς ; Έξαίε ή Μαρία με άντικόμητη χαρά, ενώ ή Λευκή κοινωνίσε άσυνάθετα.

— Κι' αν δέν μείνη τόσο πολύ, θα μείνη τουλάχιστον μερικά βδομάδες, διόρφωσε ο Χόβαρτ. "Εμείνανε σύμφωνοι με τη δούκισσα να του παραχωρήση τό περίπτερο του κήπου τού. "Ήσθαιμε εδώ

για να γάνουμε τοπογραφικές και στρατιωτικές μελέτες, ως κέντρο μας δέ όθισαμε τό μέγαρο αύτό.

— Μά δέν φοβάσθε, έξάδελφέ μου, τού είπε ή Μαρία, μήπως εγώ και ή Λευκή γάνουμε τό φίλο σας να γάση πολύτιμες ώρες με τις διάφορες έλαφρότητές μας ;

— 'Ο καιρός που διαθέτουμε για τη συναναστροφή τόν γυναικών ποτέ δέν πάει χαμένος, άπάντησε ο Χόβαρτ κοιτώντας τό κεφάλι με ύφος ποικνημάντο. Πόσα χρόνια της ζωής μου δέν δάδινα για να μείνω ένα λεπτό μαζί με κάποια όμοια γυναίκα !...

Και, λέγοντας τά λόγια αύτά, ο δούξ τού Νορφόλκ έπαισε άπάντω σέ μια καρέκλα κι' έκρυψε τό πρόσωπό του στό χέρι με συντριβή.

— Αχ, να, έξακολούθησε σέ λίγο με σπαργαμό. "Αν έβλεπα την άτυχη βασίλισσα Μαρία Στούαρτ πριν άπ' την άναχώρησί της άπ' τη Γαλλία, θα της έλεγα : "Φύγετε, άνασσα, φύγετε ! Πηγαίνετε στη Γαλλία, στη Ρωσία, στην "Ισπανία, στην άκρη τού κόσμου, όπου θέλετε τέλος πάντων. Μην πατήσε όμως ποτέ τό πόδι σας στην "Αγγλία. "Ω, "Αγγλία, γη καταραμένη, δέν σε όνομάζω πειν πατριό μου, έσένα που παρέδώσες στο δήμο την Αικατερίνη Χόβαρτ και βασανίζεις άπάνθοσα τη Μαρία Στούαρτ ! "Ας μοι δώση όμως ποτέ τό πόδι σου στην "Αγγλία, σ' άφήσω να πηξ τό αιμα τού νέου θύματός σου. "Εγώ σέ παρακαλώ ή να σόσω τη βασίλισσα ή να πεθάνω μαζί της... "Τελείωσε !...

ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΣΤΟΥΑΡΤ

Την άλλη μέρα, λίγο πριν από τό μεσημέρι, ο άγριος κι' άγριπνος φύλακας της φυλακισμένης βασιλείσσης, ο σιρ "Ιάκωβος Βνάτ, καθήμενος στον έξώστη ένος πάγου του, ήξε τό βλέμμα του βυθισμένο στον έλασκειδι όρμηό που όδινούσε από τό μέγαρο της δούκισσης στον πάγο της Βενιάνδης. Κοιτά τον στεκόταν ο Τζών Τρούμπερ που θυμιάταν άκόμα τό πάθημα της παραμένεισ ήμερας κι' ήταν άπαρηγόρητος γι' αύτό.

— Να προσέξής καλά τη φυλακισμένη, έλεγε στον "Ιάκωβο συνεχίζοντας προηγούμενη όμιλία μαζί του. Να μην αφήνης κανένα, σού επαναιλαίβάνω, να πλησιάσει εδώ...

— Και δέν είνε δικαιοσύμη μου, κύριε, να δεχθώ όποιον θέλω ; άπάντησε ο Βνάτ με βήρος άλαζονικό. "Εγώ δέν είμαι για τη μοναξιά, είμαι πλασμένος για την κοινωνία, για τη συναναστροφή, για την κρίση. "Επομένως αισθανόμια μεγάλη χαρά όταν δεχθώ καμιά επίσκεψη και μάλιστα από πρόσωπα ύψηλής περιουτήσ...

— Και δέν γάνεις παρα με την αλιμιάσού σου ; Ποιός σ' έμποδίσει ; Και δέν γάνεις κατάγεται από άρχοντική οικογένεια ;

— Ναί, αλλά με ύποδεχεται άγέφυρο και μοι μιλεί πάντα περιφρονητικά. Φαίνεται ότι μ' έχων κακοστανήσει και δέν της έμνημό έμπιστοσύνη...

— Σκέπτομαι λοιπόν σοβαρά ν' άνοιξης τις πόλες τού φρουρίου στη δούκισσα και στο Θωμά Χόβαρτ, ένα φανατικό καθολικό ; είπε ο Τρούμπερ.

— Δέν βλέπω κανένα κίνδυνο, άγαπητέ μου. "Αλλωστε σάς βεβαιώνω ότι δέν θα περάσουν πέρα άπ' τό κατοφύλι τού δικτού πάγου.

— Ναί, μα μπορεί ή φυλακισμένη να τους ούξη κανένα γράμμα, να βγάλη καμιά κρανηή...

— Σήμερα έβλεπισα για καλά τα παραθύρα και σ' όλες τις θέσεις έβδαι διπλούς σκοπούς.

— Πάλι καλά. Νόχθς όμως τά μάτια σου τέσσερα. "Επίσης μην έξεγνάς ότι ή "Ελισάβετ και ο κόμης δέν έπιθυμούν να κατοικηχειρίζεσαι τη φυλακισμένη. 'Ο κόμης μάλιστα της έστειλε κι' ένα καλόη με Γαλλικά κρασιά. Είνε κάτσο, στείλε να τ' άνεβάσουν...

— Καλά. "Α ! Νά κι' ολ έξοίνο μου !...

'Ο σιρ Τζών έφαίσε ένα βλέμμα πρός τό όρμηό και φώναξε :

— Μά είνε πέντε, ενώ έσεις μούχατε μιλήσει μόνο για δυό...

(Ακολουθεί)

'Η Λευκή χαμήλωσε ντροπαλά τό κεφάλι της...

